

Sygn. akt I C 261/20 upr.

UZASADNIENIE

Pozwem wniesionym w dniu 21 lipca 2020 roku do Sądu Rejonowego w G. powód (...) S.A. z siedzibą w B. wniósł o zasądzenie od pozwanej O. B. kwoty 5.479,69 zł wraz z umownymi odsetkami za opóźnienie równymi dwukrotności odsetek ustawowych za opóźnienie od dnia 8 lipca 2020 roku wraz z kosztami procesu.

W uzasadnieniu żądania wskazał, że pozwana zobowiązała się poprzez podpisanie weksla z dnia 23 maja 2018 r. do zapłaty w dniu 7 lipca 2020 r. kwoty wskazanej w wekslu w wysokości 5.479,69 zł. Powód wezwał pozwaną do wykupu weksla, co nie nastąpiło a przed wniesieniem powództwa podjął bezskuteczną próbę polubownego załatwienia sporu.

W odpowiedzi na pozew, O. B. wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie na jej rzecz kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego, kwestionując roszczenie co do wysokości i podnosząc, że kwota pozostała rzekomo do spłaty wynika z klauzul niedozwolonych zawartych w umowie pożyczki, a dotyczących obowiązku uiszczenia opłaty przygotowawczej oraz wynagrodzenia prowizyjnego. Pozwana zakwestionowała także kwotę za tzw. „Twój pakiet” jako ukryte dodatkowe wynagrodzenie powoda.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

O. B. 23 maja 2018 r. zawarła umowę pożyczki gotówkowej nr (...) z (...) S.A. z siedzibą w B., którego reprezentowała pełnomocnik powoda A. P. – doradca kredytowy/pośrednik kredytowy. Na podstawie umowy pozwana otrzymała kwotę 5.479,69 zł. Opłatę przygotowawczą (...) S.A. z siedzibą w B. ustalił w wysokości 129,00 zł zaś wynagrodzenie prowizyjne na kwotę 4.721,00 zł. (...) S.A. z siedzibą w B. wyznaczył opłatę 900,00 zł tytułem przyznania pożyczkobiorcy „(...)”. Koszty te zostały rozłożone na raty i miały być spłacane wraz z pożyczką. Wypłata pożyczki nastąpiła 24 maja 2018 r.

Oprocentowanie pożyczki było stałe i określone zostało w umowie na 9,95% w skali roku (pkt 1.2 umowy). Całkowitą kwotę do zapłaty (...) S.A. z siedzibą w B. określili na 13.356,00 zł. Spłata pożyczki następować miała w 36 miesięcznych ratach w wysokości 371,00 zł każda, płatnych w terminach wskazanych w harmonogramie spłat pożyczki (załącznik nr 1 do umowy), tj. do 2 dnia każdego miesiąca. Pierwsza rata płatna była do 2 lipca 2018 r., ostatnia zaś miała być płatna do 2 czerwca 2021 r.

Stosownie do pkt 4.1 umowy pożyczki, jeśli pożyczkobiorca nie spłaci w terminie poszczególnych rat lub ich części lub innej kwoty związanej z umową niespłacona kwota staje się zadłużeniem przeterminowanym. Od każdego zadłużenia przeterminowanego pożyczkodawca nalicza odsetki za każdy dzień opóźnienia w wysokości rocznej stopy oprocentowania zadłużenia przeterminowanego równej stopie odsetek maksymalnych za opóźnienie, o których mowa w art. 481 § 2¹ k.c.

Pożyczkodawca zastrzegł sobie prawo do wypowiedzenia umowy pożyczki z zachowaniem 30 dniowego terminu wypowiedzenia m.in. w przypadku przekraczającego 30 dni opóźnienia pożyczkobiorcy w płatności kwoty równej jednej racie, po uprzednim wezwaniu do zapłaty zaległości w terminie 7 dni od otrzymania wezwania. W takim przypadku pożyczkodawca mógł wypełnić weksel in blanco (pkt 8 umowy).

W ramach „Twojego pakietu” pożyczkobiorca mógł jeden raz odroczyć termin płatności dwóch kolejnych terminów płatności rat albo obniżyć o 50% maksymalnie cztery kolejne raty, które będą spłacone w dodatkowym okresie kredytowania. Skorzystanie z tych uprawnień zostało wyłączone w przypadku opóźnienia ze spłatą którejkolwiek z rat, natomiast skorzystanie z tych uprawnień możliwe było po zapłacie co najmniej dwóch pierwszych rat, na pisemny wniosek złożony w centrali pożyczkodawcy (pkt 15 umowy).

Dowód: umowa pożyczki k. 22-26 akt,

załącznik nr 1 do umowy pożyczki k. 27 akt,

deklaracja wekslowa k. 7, 28 akt,

karta klienta k. 18-19 akt,

odsetkiienne k. 21 akt

pełnomocnictwo k. 69 akt,

załącznik nr 1 do umowy pośrednictwa/umowy zlecenia k. 33 akt

karta rozliczeniowa (...) k. 20 akt

Pożyczka została zabezpieczona wekslem in blanco podpisanym przez pozwaną 23 maja 2018 r. z klauzulą „nie na zlecenie”. W deklaracji wekslowej O. B. upoważniła pożyczkodawcę do wypełnienia weksla na sumę odpowiadającą jej zadłużeniu.

Dowód: odpis weksla k. 5 akt,

deklaracja wekslowa k. 7, 28 akt,

Pozwana O. B. zapłaciła na rzecz powoda kwotę 7.808,00 zł tytułem zaciągniętej pożyczki.

Dowód: karta rozliczeniowa (...) k. 20 akt

karta klienta k. 18-19 akt

Pozwana zaprzestała regularnej spłaty rat. Gdy zalegała z zapłatą rat wymagalnych w dniu 02.04.2020 r. i 02.05.2020 r., pismem z dnia 5 maja 2020 r. powód wezwał pozwaną do zapłaty zaległych rat pożyczki w łącznej wysokości 700,00 zł wyznaczając jej siedmiodniowy termin do zapłaty, pod rygorem wypowiedzenia umowy pożyczki.

Dowód: ostateczne wezwanie do zapłaty wraz z elektronicznym dokumentem wygenerowanym z systemu Poczty Polskiej k. 29-30 akt

Wobec nieuregulowania powyższej należności, pismem z dnia 8 czerwca 2020 r. powód wypowiedział umowę pożyczki pozwanej wzywając ją do zapłaty kwoty 5.479,69 zł w terminie 30 dni.

Dowód: wypowiedzenie umowy pożyczki wraz z wezwaniem do wykupu weksla z elektronicznym dokumentem wygenerowanym z systemu Poczty Polskiej k. 31-32 akt

Powód wypełnił weksel in blanco na kwotę 5.479,69 zł wskazując datę płatności 7 lipca 2020 r. i miejsce zapłaty B.. Na kwotę tą składały się kwota niespłaconej pożyczki w wysokości 5.452,00 zł oraz umowne odsetkiienne w kwocie 27,69 zł, obliczone na podstawie pkt 4.1 umowy. Powód wypowiadając umowę pożyczki, pismem z dnia 8 czerwca 2020 r. wezwał jednocześnie pozwaną do wykupu weksla, wskazując, że oryginał weksla będzie dostępny do wglądu w siedzibie Spółki, która znajduje się w B..

Dowód: wypowiedzenie umowy pożyczki wraz z wezwaniem do wykupu weksla k. 6 akt

odpis weksla k. 5 akt,

umowa pożyczki k. 22-26 akt,

wypowiedzenie umowy pożyczki wraz z wezwaniem do wykupu weksla z elektronicznym dokumentem wygenerowanym z systemu Poczty Polskiej k. 31-32 akt

Weksel nie został wykupiony.

Okoliczność bezsporna.

Stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie przedłożonych przez powoda dokumentów, a wymienionych szczegółowo powyżej, których prawidłowość i rzetelność sporządzenia nie budziła wątpliwości.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości w zakresie roszczenia głównego.

W pierwszej kolejności zauważyć należy, że powód dochodził należności na podstawie weksla in blanco wystawionego w celu zabezpieczenia zobowiązania ze stosunku podstawowego. W takim przypadku sąd ma możliwość badania stanu faktycznego wynikającego ze stosunku podstawowego, w tym czy odpowiedzialność dłużnika w ramach stosunku wekslowego odpowiada rozmiarowi jego odpowiedzialności wynikającej ze stosunku podstawowego (tu umowy pożyczki). Możliwość podnoszenia przez wystawcę zarzutów ze stosunku podstawowego w takiej sytuacji wynika z art. 10 prawa wekslowego, zgodnie z którym jeżeli weksel, niezupełny w chwili wystawienia, uzupełniony został niezgodnie z zawartym porozumieniem, nie można wobec posiadacza zasłaniać się zarzutem, że nie zastosowano się do tego porozumienia, chyba że posiadacz nabył weksel w złej wierze albo przy nabyciu dopuścił się rażącego niedbalstwa. Źródłem zobowiązania wekslowego jest umowa dochodząca do skutku przez wydanie weksla lub jego zwrócenie posiadaczowi. Samo więc wystawienie weksla nie wystarcza do powstania zobowiązania wystawcy wobec remitenta, lecz potrzebna jest jeszcze umowa między wystawcą a remitentem dochodząca do skutku przez wydanie przez wystawcę weksla remitentowi. W razie nieistnienia lub nieprawidłowości stosunku podstawowego dłużnikowi wekslowemu przyznaje się wobec kontrahenta tylko zarzut nienależnego świadczenia, a gdy sumę wekslową już zapłacił - roszczenie o zwrot nienależnego świadczenia.

Weksel in blanco może być środkiem zabezpieczenia wierzytelności wynikających z różnorodnych stosunków prawnych. Wystawiony jako własny i wręczony w związku z zawarciem umowy kredytowej, prowadzi do powstania zobowiązania wekslowego wystawcy, powinien być jednak przez kredytodawcę wypełniony zgodnie z zawartym porozumieniem. Powstałe zobowiązanie wekslowe ma charakter samodzielny i abstrakcyjny, a więc niezależny od podstawy prawnej, która spowodowała jego zaciągnięcie. Jeżeli posiadaczem weksla jest remitent, czyli pierwszy wierzyciel, przysługują mu dwa roszczenia - ze stosunku podstawowego (kauzalnego) oraz z weksla. Wybór między nimi należy do wierzyciela, który może tylko raz uzyskać zaspokojenie swojej wierzytelności.

Bezspornym w sprawie było, że strony łączyła umowa pożyczki, której prawa i obowiązki stron zostały szczegółowo uregulowane. Na mocy postanowień tej umowy O. B. była zobowiązana do zwrotu kwoty stanowiącej kapitał (5.479,69 zł) oraz poniesienia opłat za czynności związane z obsługą, a to opłatę przygotowawczą (129,00 zł), wynagrodzenie prowizyjne (4.721,00 zł.) czy też wynagrodzenie z tytułu przyznania dodatkowego pakietu uprawnień (...) (900,00 zł). Niewątpliwie też, umowa ta została wypowiedziana w związku z nieregulowaniem przez O. B. rat pożyczki, a zabezpieczenie spłaty stanowił weksel in blanco.

Zawarta pomiędzy stronami umowa, określona jako umowa pożyczki, pod względem prawnym stanowi kredyt konsumencki w rozumieniu ustawy z dnia 12 maja 2011 roku o kredycie konsumenckim. Zgodnie bowiem z art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 12 maja 2011 roku o kredycie konsumenckim przez umowę o kredyt konsumencki rozumie się umowę o kredyt w wysokości nie większej niż 255.550 złotych albo równowartość tej kwoty w walucie innej niż waluta polska, który kredytodawca w zakresie swojej działalności udziela lub daje przyrzeczenie udzielenia konsumentowi. Za umowę o kredyt konsumencki uważa się w szczególności umowę pożyczki (art. 3 ust. 2 pkt 1). Umowa o kredyt konsumencki winna zostać zawarta w formie pisemnej. Umowa powinna być sformułowana w sposób jednoznaczny i zrozumiały (art. 29 ust. 1 i 3). Treść umowy o kredyt konsumencki została uregulowana w art. 30 ust. 1 ustawy, zgodnie z którym umowa powinna określać m.in. rzeczywistą roczną stopę oprocentowania oraz całkowitą kwotę do zapłaty przez konsumenta ustaloną w dniu zawarcia umowy o kredyt konsumencki wraz z podaniem wszystkich założeń, przyjętych

do jej obliczenia (pkt 7), informację o innych kosztach, które konsument zobowiązany jest ponieść w związku z umową o kredyt konsumencki, w szczególności opłatach, prowizjach, marżach oraz kosztach usług dodatkowych, jeżeli są znane kredytodawcy oraz warunki na jakich koszty te mogą ulec zmianie (pkt 10), skutki braku płatności (pkt 12), sposób zabezpieczenia i ubezpieczenia spłaty kredytu, jeżeli umowa je przewiduje (pkt 14). Zawarta pomiędzy stronami umowa pożyczki spełniała powyższe wymogi i nakładała na pożyczkobiorcę obowiązek zwrotu pożyczonej kwoty. Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie dostarczył dowodów wywiązania się przez pożyczkobiorcę z warunków umowy. Poza sporem było, że pozwana spłaciła jedynie kwotę 7.808,00 zł, po czym zaprzestała spłat, a do dopłaty pozostało 5.452,00 zł. Powód naliczył pozwanej odsetki za opóźnienie spłaty poszczególnych rat w kwocie 27,69 zł. Zatem ostateczne zadłużenie pozwanej wyniosło 5.479,69 zł (5.452,00 zł + 27,69 zł. = 5.479,69 zł.).

Pozwana w odpowiedzi na pozew kwestionując roszczenie co do wysokości. Nie twierdziła jednak, że wszystko zostało uiszczone, nie podważała też prawidłowości wyliczeń dokonanych przez powoda ani nie przedłożyła żadnych dowodów wpłat. Zarzuciła, że całość kwoty pozostaje rzekomo do spłaty wynika z klauzul niedozwolonych zawartych w umowie pożyczki, a dotyczących obowiązku uiszczenia opłaty przygotowawczej, wynagrodzenia prowizyjnego oraz opłaty za tzw. (...).

Należało zatem zbadać, czy umowa pożyczki – jak twierdzi pozwana - zawiera klauzule niedozwolone. Niewątpliwie bowiem kontrola sądu postanowień umownych w zakresie regulacji art. 385¹ – 385³ k.c. jest uprawnieniem i obowiązkiem sądu, albowiem przepisy o niedozwolonych postanowieniach umownych zostały wprowadzone do Kodeksu cywilnego w ramach implementacji dyrektywy 93/13/EWG w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich. Kompetencja sądu do zbadania z urzędu tego, czy klauzula w umowie jest postanowieniem nieuczciwym, stanowi w tej sytuacji zarówno środek do realizacji celu określonego w art. 5 dyrektywy, to znaczy uniemożliwia związania konsumenta nieuczciwym postanowieniem, jak i przyczynienia się do osiągnięcia celu art. 7 ww. dyrektywy, ponieważ przeprowadzenie przez sąd z urzędu takiej oceny może działać jako czynnik odstrasżający oraz przyczynić się do zapobiegania nieuczciwym warunkom w umowach zawieranych pomiędzy konsumentami a sprzedawcami lub dostawcami.

Całkowity koszt pożyczki to wszelkie koszty, które konsument jest zobowiązany ponieść w związku z umową pożyczki, w szczególności: odsetki, opłaty, prowizje, podatki i marże, jeżeli są znane pożyczkodawcy, oraz koszty usług dodatkowych w przypadku, gdy ich poniesienie jest niezbędne do uzyskania pożyczki.

W myśl art. 385¹ § 1 kc postanowienia umowy zawieranej z konsumentem nie uzgodnione indywidualnie nie wiążą go, jeżeli kształtują jego prawa i obowiązki w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy (niedozwolone postanowienia umowne). Nie dotyczy to postanowień określających główne świadczenia stron, w tym cenę lub wynagrodzenie, jeżeli zostały sformułowane w sposób jednoznaczny. Zgodnie z treścią tego przepisu, do uznania danego postanowienia umownego za niedozwolone i wyeliminowania go z praktyki stosowania, konieczne jest stwierdzenie łącznego występowania czterech przesłanek, a mianowicie tego, że: postanowienie nie zostało uzgodnione indywidualnie, ukształtowane w ten sposób prawa i obowiązki stron pozostają w sprzeczności z dobrymi obyczajami, powyższe prawa i obowiązki rażąco naruszają interesy konsumenta, postanowienie umowy nie dotyczy sformułowanych w sposób jednoznaczny głównych świadczeń stron.

Za nie uzgodnione indywidualnie ustawodawca określił te postanowienia umowy, na których treść konsument nie miał rzeczywistego wpływu. W szczególności odnosi się to do postanowień umowy przejętych z wzorca umowy zaproponowanego konsumentowi przez kontrahenta (art. 385¹ § 3 kc). Ciężar dowodu, że postanowienie zostało uzgodnione indywidualnie, spoczywa na tym, kto się na to powołuje (art. 385¹ § 4 kc). Powód okoliczności tej nie wykazał. Specyfika sposobu zawarcia przedmiotowej umowy pożyczki z dnia 23 maja 2018 roku zarazem jednoznacznie wskazuje na brak rzeczywistego wpływu konsumenta na treść umowy pożyczki. Konsument nie miał zatem wpływu na treść postanowienia pkt 1.4 a) b) i c) umowy i nie było ono z nim uzgadniane (okoliczności przeciwnej powód nie wykazał). Przedmiotowe postanowienia nie dotyczą także głównych świadczeń stron, gdyż należą do nich tylko takie elementy konstrukcyjne umowy, bez których uzgodnienia nie doszłoby do jej zawarcia (essentialia negotii).

W tej sytuacji w dalszej kolejności należało rozstrzygnąć, czy postanowienia umowy, a dokładnie pkt 1.4 a) b) c) kształtują prawa i obowiązki w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając interesy konsumenta. W ocenie Sądu odpowiedź jest negatywna, bowiem umowa jasno określa wysokość opłaty przygotowawczej, prowizji i opłaty za „Twój pakiet”, sposób spłaty, jak również precyzuje zasady korzystania z „Twojego pakietu”. Nie tworzy stanu swobody, dowolności czy uznaniowości powoda, co mogłoby zagrażać prawom pozwanej. Powodowa spółka podała prawdziwe informacje o całkowitym koszcie pożyczki, całkowitej kwocie do zapłaty przez konsumenta oraz wysokości rzeczywistej rocznej stopy oprocentowania. Dane te zostały jednoznacznie określone w chwili zawierania umowy oraz nie przekraczają maksymalnej wysokości pozaodsetkowych kosztów kredytu konsumenckiego (art. 36 a u.k.k.). Powódka spełniła więc obowiązek informowania konsumentów o oferowanym i sprzedawanym towarze (także pożyczce czy kredycie), zaś pozwana nie została wprowadzona w błąd nierzetelną informacją, miała dzięki temu możliwość porównania podobnych ofert, znajdujących się w danym czasie na rynku. Nie ma zatem podstaw, aby uznać, że postanowienia te naruszają istotnie interesy konsumenta. Od konsumenta, decydującego się na zawarcie umowy należy wymagać również odpowiedniego poziomu staranności i rozważli. W niniejszej sprawie brak było jakichkolwiek podstaw, aby przyjąć, że powód, zawierając z pozwaną przedmiotową umowę, wykorzystał jej niewiedzę lub naiwność, zmierzał do dezinformacji, czy też wywołał jej błędne przekonanie co do wysokości spłaty.

Reasumując, na podstawie dokumentów dołączonych do akt Sąd ocenił, że zawarte w umowie stron postanowienia dotyczące opłaty przygotowawczej, wynagrodzenia prowizyjnego oraz kwoty za tzw. „(...)” nie spełniają przesłanek abuzywności, w konsekwencji nie są one wyłączone z umowy i wiążą pozwaną. Sąd Nie znalazł też podstaw do zakwestionowania kwoty zadłużenia wyliczonej przez stronę powodową na 5.479,69 zł., uznając, że wysokość żądanego roszczenia jest zgodna z przepisami. Pozaodsetkowe koszty pożyczki zawartej przez strony nie naruszały ustawy o kredycie konsumenckim, a zatem nie można było uznać, iż pozostają w sprzeczności z prawem czy zasadami współżycia społecznego, albo że naruszają interes pozwanej. Powód świadczy usługi polegające na udzielaniu pożyczek i kredytów. Skoro pozwana zdecydowała się na zaciągnięcie kredytu musi go spłacić wraz z kosztami, bowiem postanowienia umowne zgodnie z zasadą pacta sunt servanda, wiążą strony.

Wobec powyższego Sąd zasądził od pozwanej na rzecz powoda, zgodnie z żądaniem pozwu wyżej wymienioną kwotę wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w zapłacie.

Sąd oddalił żądanie zasądzenia odsetek w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie. Roszczenie o zapłatę odsetek od sumy wekslowej podlega ocenie nie na podstawie ogólnych przepisów prawa cywilnego, lecz na podstawie przepisów prawa wekslowego. Stosownie do art. 48 pkt. 2 ustawy Prawo wekslowe, posiadacz weksla może żądać od zobowiązanego odsetek w wysokości sześciu od sta, a przy wekslach, wystawionych i płatnych w Polsce, odsetek ustawowych od dnia płatności. Posiadacz weksla może zatem domagać się zapłaty wyłącznie odsetek ustawowych, nawet wtedy gdy z treści stosunku podstawowego (umowy pożyczki) wynika, że przysługują mu odsetki umowne. Żądanie zasądzenia odsetek w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie jest też sprzeczne z przepisami art. 5 prawa wekslowego, zgodnie z którym w wekslu, płatnym za okazaniem lub w pewien czas po okazaniu, może wystawca zastrzec oprocentowanie sumy wekslowej. Stopa odsetek powinna być określona w wekslu, w braku jej określenia zastrzeżenie oprocentowania uważa się za nienapisane. Odsetki biegną od daty wystawienia weksla, jeżeli nie wskazano innej daty. Weksel jest ważny, ale tylko na sumę oznaczoną jako kapitał. W niniejszej sprawie powód przedłożył weksel, na którym brak jest zastrzeżeń odnośnie odsetek. W tej sytuacji powodowi przysługują odsetki ustawowe za opóźnienie i to od dnia 9 września 2020 roku. Zgodnie bowiem z art. 38 Prawa wekslowego posiadacz weksla płatnego w oznaczonym dniu albo w pewien czas po dacie lub po okazaniu, powinien przedstawić go do zapłaty bądź w pierwszym dniu, w którym można wymagać zapłaty, bądź w jednym z dwóch następnych dni powszednich. W wyroku Sądu Najwyższego z 31 marca 2006 r. w sprawie IV CSK 132/05 wskazano, że: „ Poinformowanie wystawcy weksla własnego o możliwości zapoznania się z oryginałem weksla w dniu oraz miejscu jego płatności może być uznane za spełniające wymagania określone w art. 38 prawa wekslowego. W takim jednak przypadku uznać należy, że przedstawienie weksla do zapłaty następuje nie z chwilą wystosowania do wystawcy stosownego zawiadomienia, ale w dniu, w którym mógł on faktycznie dokonać oględzin weksla i ustalić, czy jest zobowiązany do jego zapłaty.” Jednocześnie w orzecznictwie zagruntowany należy uznać pogląd, że nie przedstawienie weksla do zapłaty a złożenie

go wraz z pozwem do sądu nie skutkuje nieważnością lub niewymagalnością roszczenia wekslowego, a jedynie może mieć wpływ na określenie daty wymagalności tego roszczenia. Wobec powyższego, Sąd uznał, iż dopiero z chwilą złożenia oryginału weksla do sądu i doręczeniem pozwanej odpisu pozwu miała ona możliwość zapoznania się z jego treścią i popadła w opóźnienie. Brak spłaty oznacza obowiązek zapłaty odsetek ustawowych za opóźnienie, który to obowiązek wynika z ustawy i samego faktu opóźnienia. Skoro pozwana pozew otrzymała 8 września 2020 roku, to w opóźnieniu jest od 9 września 2020 roku i od tej daty sąd zasądził odsetki ustawowe za opóźnienie, oddalając roszczenie odsetkowe w pozostałym zakresie.

Z uwagi na nieznaczne jedynie przegranie sprawy przez powoda, na podstawie art. 100 k.p.c. Sąd wyłożył na pozwaną obowiązek zwrotu powodowi całości poniesionych przez niego kosztów procesu, na które składał się zwrot uiszczonych przez powoda opłaty od pozwu w wysokości 400,00 zł i wydatków poniesionych w związku ze złożeniem do akt sprawy dokumentu pełnomocnictwa procesowego (17,00 zł.) oraz zwrot kosztów zastępstwa procesowego powoda przez pełnomocnika będącego radcą prawnym. (1.800,00 zł.), ustalona w wysokości stawki minimalnej przewidzianej w §2 pkt. 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych.

Mając powyższe na względzie orzeczono jak w sentencji.

Sygn. akt I C 261/20 upr.

ZARZĄDZENIE

(...):

1. (...);

2. (...).

G., (...)

(...)